

delse erstatter ikke den formelle bevilling, men ministeren er stillet, som om sådan bevilling allerede var givet.

5. Medens der næppe i tiden indtil 1939 kan påvises nogen sædvaneretlig pligt for en minister til at søge finansudvalgets tilslutning, har der i tiden efter 1945 fæstnet sig den forfatningsretlige sædvane, at en minister som hovedregel ikke uden finansudvalgets samtykke kan afholde udgifter på forventet efterbevilling.

6. Som undtagelse fra den under pkt. 5 nævnte grundsætning synes der at kunne påvises en sædvane, hvorefter en minister er berettiget til, selv uden finansudvalgets samtykke, at afholde mindre betydende ubevilgede udgifter til påtrængende og uforudsete formål, når han ikke derved søger at unddrage sig den parlamentariske kontrol og udgiften er et rimeligt og fornuftigt led i normal statsforvaltning. Forskellen fra den før 1914 udviklede sædvane består navnlig deri, at det nu kun er mindre betydende beløb, der kan afholdes af ministeren på egen hånd.

7. Hvis ansøgning til finansudvalget som følge af en administrativ fejl ikke har kunnet indgives rettidigt, må ministeren

dog antages at være berettiget til at afholde en udgift uden bevilling, såfremt afventning af sagens formelt korrekte ekspedition ville medføre uforholdsmæssigt tab for staten og ministeren ikke herved søger at unddrage sig de parlamentariske organers bestemmelse.

8. En ministeriel tjenestemand, en under ministeriet hørende selvstændig styrelse eller et andet forvaltningsorgan har ikke nogen videregående adgang end ministeren til at afholde ubevilgede udgifter, men kan på den anden side i samme omfang som ministeren foretage overskridelser af givne bevillinger og afholde ubevilgede udgifter uden finansudvalgets godkendelse i de under pkt. 6 nævnte normale undtagelsestilfælde. Ethvert tvivlsspørgsmål, hvori indgår politiske vurderinger, bør dog forelægges ministeren til afgørelse.

9. Der er ikke nogen væsentlig uoverensstemmelse mellem de efter min mening gældende forfatningsretlige principper om afholdelse af ubevilgede udgifter og de i landsdommer Mogens Hvidts beretning anførte principielle betragtninger, når disse læses i sammenhæng, uden at enkelte sætninger trækkes ud til særskilt bedømmelse.

I ærbødighed

Max Sørensen.